

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3227/2568

นาย อ. กับพวกโจทก์ กรุงเทพมหานครจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 35, พ.ร.บ.อาคารชุด พ.ศ. 2522 มาตรา 12, ป.พ.พ. มาตรา 1366, พ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 41, พ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 47, พ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฐานภาษีเพื่อการคำนวณภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างและการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีถูกบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะโดยให้ใช้มูลค่าทั้งหมดของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนั้น รวมทั้งสิ่งปลูกสร้างที่เป็นห้องชุดที่ให้ใช้ราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุดเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ ตาม พ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 35 วรรคสอง (3) เมื่อบทบัญญัติในมาตรา 41 วรรคหนึ่ง ให้สิทธิและบรรเทาภาระของผู้เสียภาษีโดยยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีในการคำนวณภาษีให้กับทรัพย์สินไม่เกินห้าสิบล้านบาทสำหรับบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน ซึ่งสิ่งปลูกสร้างที่เป็นห้องชุดได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีตามราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุดไม่เกินห้าสิบล้านบาทแรก โดยมีได้คำนึงถึงว่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวมีเจ้าของกรรมสิทธิ์เพียงคนเดียวหรือเป็นกรรมสิทธิ์รวม หรืออีกนัยหนึ่งคือมิได้พิจารณาจากสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินหรือจำนวนผู้ถือกรรมสิทธิ์แต่พิจารณาจากตัวทรัพย์สินเป็นสำคัญ เมื่อโจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในห้องชุดพิพาทจึงได้รับยกเว้นมูลค่าฐานภาษีในการคำนวณภาษีตามราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุดในส่วนที่ไม่เกินห้าสิบล้านบาท ตามมาตรา 35 วรรคสอง (3), 41 วรรคหนึ่ง ประกอบประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งเจ้าของเป็นบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2562 ข้อ 1 ทั้งโจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในห้องชุดพิพาทที่ไม่อาจแบ่งแยกได้ตาม พ.ร.บ.อาคารชุด พ.ศ. 2522 มาตรา 12 จึงไม่อาจอ้างบทบัญญัติตาม ป.พ.พ. มาตรา 1366 มาใช้กับการคำนวณภาษีตาม พ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้เพิกถอนการประเมินภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างสำหรับห้องชุดของโจทก์ทั้งสอง และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษี กรุงเทพมหานคร จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลย โดยกำหนดเป็นค่าทนายความ 3,000 บาท โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลภาษีอากรกลางรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงได้ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายืน ให้โจทก์ทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์แทนจำเลย โดยกำหนดเป็นค่าทนายความ 3,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า โจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมห้องชุดพักอาศัยแบบเพนต์เฮาส์ของอาคารชุด ค. พนักงานประเมินแจ้ง

การประเมินภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างไปยังโจทก์ที่ 1 ในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมห้องชุดที่ พิทาพ โจทก์ที่ 1 ยื่นคำร้องคัดค้านการประเมิน ผู้อำนวยการเขตปทุมวันปฏิบัติราชการแทน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาคำร้องคัดค้านการประเมินภาษี โจทก์ ทั้งสองยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษีกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษีกรุงเทพมหานครพิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยให้ยก อุทธรณ์ มีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ทั้งสองว่า การประเมินภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของพนักงาน ประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษี กรุงเทพมหานครชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า โจทก์ทั้งสองร่วมกันถือกรรมสิทธิ์ ในห้องชุดพิตาพ เมื่อเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมแต่ละคนต้องรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอกตามส่วนของตน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1366 โจทก์ทั้งสองจึงมีหน้าที่เสียภาษีที่ดินและ สิ่งปลูกสร้างและได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีตามที่กฎหมายกำหนด การประเมินมูลค่าที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์รวมจึงต้องแยกราคาประเมินของเจ้าของรวมแต่ละคนออก จากกันนั้น โจทก์ทั้งสองมีนายอภิชัย ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ทั้งสอง เป็นพยานเบิกความว่า การคำนวณภาษีต้องแบ่งราคาประเมินห้องชุดพิตาพออกเป็นคนละครึ่งตามหลักของ กรรมสิทธิ์รวมและยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างคนละไม่เกินห้าสิบล้านบาท เพราะโจทก์ทั้งสองเป็นบุคคลธรรมดาและใช้ห้องชุดดังกล่าวเป็นที่อยู่อาศัยโดยมีชื่ออยู่ใน ทะเบียนบ้าน ดังนั้น ราคาประเมินเพื่อใช้คำนวณภาษีในส่วนของโจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 48,807,544.50 บาท และราคาประเมินเพื่อใช้คำนวณภาษีในส่วนของโจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 48,807,544.50 บาท เช่นกัน โดยที่พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 41 วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีในการคำนวณภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่ง บุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเป็นเงินไม่เกินห้าสิบล้านบาท ดังนั้น เมื่อราคาประเมินห้องชุดในส่วนของโจทก์ทั้งสองเป็นเงินคนละ 48,807,544.50 บาท โจทก์ทั้งสอง จึงได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง การคำนวณภาษีของจำเลยโดย สำนักงานเขตปทุมวัน มิได้เป็นไปตามหลักการดังกล่าวข้างต้น โดยจำเลยมิได้แยกราคาประเมิน ห้องชุดออกเป็นสองส่วนตามหลักกรรมสิทธิ์รวม แต่ได้ใช้ราคาประเมินห้องชุดทั้งจำนวนใน การคำนวณภาษีโดยหักมูลค่าของฐานภาษีในการคำนวณออกไปเป็นเงินห้าสิบล้านบาท และ คำนวณภาษีจากราคาประเมินที่เหลือคือ 47,615,089 บาท ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย โดยถูกเรียกให้ชำระภาษีในส่วนนี้เป็นเงิน 18,807.54 บาท ได้รับการลดภาษีในอัตราร้อยละ 90 คงเหลือ 1,880.75 บาท ทั้งที่โจทก์ทั้งสองไม่จำเป็นต้องเสียภาษีดังกล่าวแต่อย่างใด ส่วนจำเลยมีนายวิ ทวัช พนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลย ผู้พิจารณาอุทธรณ์เบื้องต้นเพื่อเสนอคณะกรรมการพิจารณา อุทธรณ์การประเมินภาษีกรุงเทพมหานคร เป็นพยานเบิกความว่า ทรัพย์สินที่พิตาพเป็นห้องชุด พักอาศัยแบบเพนต์เฮาส์ของอาคารชุด ค. ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์รวมของโจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองมีชื่อ ในทะเบียนบ้านดังกล่าวตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม 2562 เป็นกรณีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัย และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วย การทะเบียนราษฎรในวันที่ 1 มกราคมของปีภาษีนั้น ให้ได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีใน การคำนวณภาษีไม่เกินห้าสิบล้านบาท ดังนั้น ในส่วนมูลค่าของฐานภาษีที่เกินห้าสิบล้านบาท จำนวน 47,615,089 บาท โจทก์ทั้งสองในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมจึงเป็นผู้มีหน้าที่ร่วมกันเสีย ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างประจำปีภาษี 2563 กฎหมายกำหนดให้ยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีคือ

มูลค่าของทรัพย์สินซึ่งบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัย เฉพาะส่วนที่ไม่เกินห้าสิบล้านบาท มิใช่ให้ยกเว้นภาษีตามสิทธิหรือตามส่วนของเจ้าของรวมคนใดคนหนึ่ง หรือตามจำนวนบุคคลที่ถือกรรมสิทธิ์รวม เมื่อทรัพย์สินที่โจทก์ทั้งสองต้องเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นทรัพย์สินที่มีกรรมสิทธิ์รวม พนักงานประเมินได้แจ้งการประเมินภาษีไปยังเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมแล้ว ย่อมมีผลผูกพันต้องชำระภาษีตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 47 (6) แต่สิทธิหน้าที่ระหว่างเจ้าของรวมเกี่ยวกับค่าภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ได้ชำระไว้แล้ว เจ้าของรวมที่ชำระค่าภาษีต้องไปวาทกล่าวกับเจ้าของรวมอีกคนหนึ่งเป็นกรณีต่างหาก เมื่อทรัพย์สินที่พิพาทไม่อาจแบ่งแยกมูลค่าของทรัพย์สินมาเป็นฐานภาษีเพื่อคำนวณภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างได้ การประเมินภาษีของพนักงานประเมินรวมทั้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ให้อยู่รอดจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิเคราะห์แล้ว การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นการจัดเก็บภาษีทรัพย์สินซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างภาษีของประเทศและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งในการจัดเก็บรายได้และเป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของหรือครอบครองที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างอยู่ในวันที่ 1 มกราคมของปีใด เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีสำหรับปีนั้น ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้" วรรคสอง บัญญัติว่า "การเสียภาษีของผู้เสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นเหตุให้เกิดสิทธิตามกฎหมายอื่น" มาตรา 35 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ฐานภาษีเพื่อการคำนวณภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ได้แก่ มูลค่าทั้งหมดของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้าง" วรรคสอง บัญญัติว่า "การคำนวณมูลค่าของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้าง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ ... (3) สิ่งปลูกสร้างที่เป็นห้องชุด ให้ใช้ราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุดเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ" มาตรา 41 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในกรณีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัย และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรในวันที่ 1 มกราคมของปีภาษีนั้น ให้ได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีในการคำนวณภาษีไม่เกินห้าสิบล้านบาท" วรรคสาม บัญญัติว่า "ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อคำนวณการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษี..." ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ออกประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งเจ้าของเป็นบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัย และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2562 โดยข้อ 1 ของประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าวกำหนดว่า กรณีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของเป็นบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรให้นำมูลค่าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนั้นหักด้วยห้าสิบล้านบาท หากมูลค่าของฐานภาษีที่คำนวณได้ดังกล่าวมีมูลค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับศูนย์ ให้มูลค่าของฐานภาษีดังกล่าวเท่ากับศูนย์ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร เห็นว่า จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ฐานภาษีเพื่อการคำนวณภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างและการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีถูกบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะโดยให้ใช้มูลค่าทั้งหมดของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนั้น เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีของรัฐจากการครอบครองทรัพย์สินที่เป็นที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างให้ครบถ้วน รวมทั้งสิ่งปลูกสร้างที่เป็นห้องชุดที่ใช้ราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุดเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ ตามมาตรา 35 วรรคสอง (3) เมื่อบทบัญญัติในมาตรา 41 วรรคหนึ่ง ให้สิทธิและบรรเทาภาระของผู้เสียภาษีโดยยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีในการคำนวณภาษีให้กับทรัพย์สินไม่เกินห้าสิบล้านบาทสำหรับบุคคลธรรมดาซึ่งเป็น

เจ้าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน ซึ่งสิ่งปลูกสร้างที่เป็นห้องชุดได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีตามราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุดไม่เกินห้าสิบล้านบาทแรก โดยมีได้คำนึงถึงว่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวมีเจ้าของกรรมสิทธิ์เพียงคนเดียวหรือเป็นกรรมสิทธิ์รวม หรืออีกนัยหนึ่งคือมิได้พิจารณาจากสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินหรือจำนวนผู้ถือกรรมสิทธิ์แต่พิจารณาจากตัวทรัพย์สินเป็นสำคัญ เมื่อข้อเท็จจริงที่จำเอยนำสืบโดยโจทก์ทั้งสองไม่ได้โต้แย้งรับฟังได้ว่า โจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในห้องชุดพักอาศัยแบบเพนต์เฮาส์ของอาคารชุด ค. โดยโจทก์ทั้งสองมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านของห้องชุดดังกล่าวตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม 2562 ห้องชุดพิพาทของโจทก์ทั้งสองมีราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุด 97,615,089 บาท โจทก์ทั้งสองในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมจึงได้รับยกเว้นมูลค่าฐานภาษีในการคำนวณภาษี ตามราคาประเมินทุนทรัพย์ห้องชุดในส่วนที่ไม่เกินห้าสิบล้านบาท ตามมาตรา 35 วรรคสอง (3), 41 วรรคหนึ่ง ประกอบประกาศกระทรวงการคลัง เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งเจ้าของเป็นบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2562 ซึ่งเมื่อคำนวณมูลค่าของฐานภาษีโดยห้องชุดพิพาทมีราคาประเมินทุนทรัพย์ 97,615,089 บาท ได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีห้าสิบล้านบาท จึงเหลือมูลค่าของฐานภาษีที่ไม่ได้รับยกเว้นจำนวน 47,615,089 บาท ที่ต้องเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ส่วนที่โจทก์ทั้งสองอ้างว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์รวมแต่ละคนต้องรับผิดชอบบุคคลภายนอกตามส่วนของตน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1366 จึงต้องแยกการประเมินของเจ้าของรวมแต่ละคนออกจากกันนั้น เห็นว่า โจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในห้องชุดพิพาทที่ไม่อาจแบ่งแยกได้ตามพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. 2522 มาตรา 12 กรณีโจทก์ทั้งสองจึงไม่อาจอ้างบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1366 มาใช้กับการคำนวณภาษีตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ได้ เมื่อโจทก์ทั้งสองไม่ได้แย้งอัตราภาษีตามการประเมิน การประเมินภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษีกรุงเทพมหานครชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เกรียงศักดิ์ วชิรเดววงศ์ · เสถียร ศรีทองชัย · วิสุทธิ์ กลิ่นพร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3227/2568>